

Index Rerum,

Pontifex nisi ex causa non solet juripatronatus laicorum derogare, & quæ sint justæ causæ, remissivè. p. 208. n. 6
Pontifex solet juripatronatus laicorum derogare, si super illo, aut Beneficio in Curia controversatur. p. 213. n. 43

Populus.

Populus Romanus potestatem supremam, quæ illi erat, ad Imperatorem transtulit. pag. 15 n. 92. Quando translata. p. 17. n. 109
Populus Principi subiectus habet, in habitu supremam jurisdictionem, ut ea utatur, quociens aliter se conservare non valeat. ibid.
Populus, deficiente legitimo Principis successore, manet liber, ut suprema potestatis, & gubernatorem sibi constituat. ibid. n. 109
Reassumit supremam potestatem Principi collatam, si hic non servet pacta, quibus est constitutus. ibid.
Populus non liberatur à potestate Principis sui propter turpitudinem ejus, aut tyrannicum gubernium, nec licet eum occidere. p. 17. num. 110. Habent populi casum Curia. p. 57. n. 39
Populus Romanus per legem Regiam an teneretur obedire Cæsari ex pacto, vel ex vi legalis præcepti. ibid. n. 111
Utrum poterit ferre leges ante ejectos Reges. ibid. n. 113
Populi se subjicientes Principi, nec præsumuntur, nec expressim possunt renuntiare illis, quæ ad sui conservationem necessitati desiderantur. p. 38. n. 13
Populi, seu Magnates regni Regii subditi, ex defectu successoris, ac ex aliis causis possunt ad electionem Principis devenire. ibid. num. 14

Possessio, Possidens, & Possessor.

Possessionis commodum est, ut actore non probante, absolvatur possessor. p. 94. n. 52
Quasi Possessio eligendi, conferendi, aut præsentandi per unicum acquiritur actum. p. 96. n. 8
Possessionis causa, etsi summaria omnis censetur, repulsa testium admittit. p. 111. n. 19
Possessionis amissio gravis præjudicii censetur. ibid.
Possessio prior ad manutentionem debet prævalere, nisi de titulo posterioris appareat. ibid. & seq.
Possessor à duobus simul rei vindicatione pro eadem re si conveniatur, quomodo iudicium expediti debeat. p. 107. n. 11. & 12
Possessor manutendus est licet habeat contra se levem juris præsumptionem. p. 112. n. 27.
Secus si vehementem. ibid. n. 28
Possidens regalia non manutentur, nisi titulum exhibeat. ibid. n. 25
Sufficit titulus præsumptus, seu apparens, modò ex inspectione nullitas non deprehendatur. ibid. n. 26

Potestas.

Potestatem supremam penes unum esse, non est omnimò necessarium ad Reipublicæ conservationem. p. 16. n. 97
Potestas suprema iusto bello legitime acquiritur, invito populo. ibid. n. 100

Praxis.

Praxis, & consuetudo optima legum interpret. p. 60. n. 20

Præjudiciale.

De Præjudicialibus actionibus, remissivè. p. 91 n. 27

Prælium.

Prælium de Clavixo omni ævo memorandum quando peractum. p. 9. n. 52
Prælium de las Navas, in quo memoranda de Sarracenis parta victoria. p. 11. n. 74
Prælium del Salado, in quo Mauris ingens inflata strages. p. 13. n. 81
Prælium de la Higuera quo tempore contigit. ibid. n. 86

Præscriptio.

Ad Præscriptionem non prodest probatio longæ possessionis, si de nullitate tituli ex ipsius instrumento constiterit. p. 22. n. 148
In Præscriptione jurisdictionis regia quæ debeant intervenire. ibid. & seq.

Præsentare, & Præsentatio.

Præsentandi jus à jure patronatus differt, & separari possunt. p. 211. n. 29
Præsentatus à possessore juris patronatus præferatur præsentato per verum patronum. p. 96. n. 9
Præsentati si dum super Beneficio litigant, unus decedat, an patronus alium subrogare possit. p. 213. n. 46. & 47
Præsentatus si ante institutionem moriatur, alium præsentare intra tempus legitimum Patrono permittitur. ibid. n. 46
Ex Præsentatis litigantibus si in Curia unus obierit, Pontifex alteri Beneficium potest conferre, spreto patrono etiam laico: sed utroque defuncto, non subrogabitur tertius absque assensu patroni laici. ibid. n. 48. & 50
Ex Præsentatis si unus moriatur, lite pendente, quomodo causa peragatur, & an possit patronus iterum præsentare. ibid. n. 49
Lite pendente inter patronos, si tempus legitimum ad præsentandum præterierit, licebit Prælato absque assensu patroni Beneficium conferre. ibid.

Præsumptio.

Præsumptio præsumptione tollitur, ac eliditur. p. 26. n. 14
Præsumptio non prævalet contra veritatem. p. 135. n. 31

Prætor.

Prætor mortuo, an expiret jurisdictio tenentis locum illius. p. 39. n. 16
De Prætorum origine, officio, ac dignitate, remissivè. ibid. n. 18
Prætores hodie in Hispania civitatibus mittuntur. p. 40. n. 23

Præventio.

Præventio non inducitur in criminalibus per summariam informationem ad capturam. p. 81. n. 38. Sed iudex, qui cœpit reum, prævenit. ibid.

& Verborum.

Pretium.

Pretium ubi constituitur in singula jugera, vel in singulas amphoras, venditio ad mensuram contracta semper intelligitur, etsi totum corpus vendatur. p. 33. n. 24

Primogenium.

In Primogeniis non succeditur ultimo possessori, sed primo institutori. p. 229. n. 65

Princeps, & Principatus.

Principem in Republica unicum esse, per quem gubernetur, natura non exigit; sed quod expedit, naturalis ratio suadet. p. 15. n. 94
Princeps legitimus erit ille, quem populus liber sibi elegerit. p. 16. n. 98
Princeps tenetur servare conditiones sub quibus eligitur. p. 21. n. 143
Princeps sit legitimus, qui imperium tyrannicè usurpavit, accedente deinceps subditorum consensu. p. 16. n. 99
Princeps nequit, quem vassallum retinet, à sua eximere suprema jurisdictione. p. 17. n. 106
Princeps non præsumitur quicquam dispondere cum tertii jactura. p. 26. n. 7
Principis Beneficia latissimè interpretantur, nisi cedant in tertii præjudicium. p. 28. n. 21
Princeps utitur in suis contractibus jure privati. ibid.

Principi non licet, nisi ob causam publicam, jus subditorum lædere. p. 29. n. 24
Princeps non censetur concedendo augmentum territorii, jurisdictionem donatarii ampliare cum tertii detrimento. ibid.
Princeps tenetur omni jure vassallos protegere, & ab iniqua oppressione relevare. p. 37. n. 1. & p. 205. n. 17

Princeps supremus pro libito potest avocare causas coram suis Magistratibus pendentes, aut quæ pendere possunt. p. 63. n. 4
Princeps non præsumitur juri derogare, imò se conformare intelligitur iudicis dispositionibus. p. 66. n. 35
Principis majestatem decet reos ex aliis ad suum regnum confugientes protegere, ne ad supplicium trahantur. p. 82. n. 50
Principes aliquando ob precum vexationem deneganda concedunt. p. 102. n. 36
Princeps potest causam etiam gravissimi præjudicii, appellatione remota, egregiis iudicibus delegare; semper tamen ad ipsum provocare licebit. p. 148. n. 48
Princeps debet attendere simul ad delegatorum qualitatem, ac causæ: nec pro libito auxilium appellationis tollere fas erit. ibid. n. 50
Princeps peccabit abrogans absque causa legem justam: sed subditi ab observatione abrogatæ legis etiam in foro interno liberi manent. p. 187. n. 13

Princeps sæcularis nequit jus divinum interpretari. ibid. n. 15

Non potest sibi legem imponere, à qua recedere ipsi non liceat. p. 199. n. 34

Dispensat ut ad munera publica admittatur, qui declinatoriam contra Regiam jurisdictionem opposuit: sed opus erit expressa derogatione legis nostræ. ibid.

Principis rescripta non exequi ex justis causis licet inferioribus Magistratibus, per quod Majestas suprema minimè contemnitur. p. 207. numero 33

Principis mentem interpretatur consuetudo. p. 209. n. 7

Principes ex falsitate precum indulgent, quæ concedere non debent. p. 210. n. 19

Princeps non valet publicorum pascuorum usum impedire, aut coarctare incolis, ad quos spectat. p. 217. n. 2

Princeps supremus in quovis suæ ditionis oppido, ubi domum habet, fruitur pasuis communibus, licet alibi inhabiter: quod secus est in Dominis inferioribus. ibid. n. 6

Principatus, supremaque politica potestas incepit ab Adamo. p. 18. n. 125

Privilegiatus, & Privilegium.

Privilegiatus contra pariter privilegiatum nequit causas suas in prima instantia ad Curiam deferre. p. 50. n. 23. & p. 55. n. 19

Privilegiatus in specie suo privilegio utitur adversus privilegiatum in genere. p. 56. n. 22

Privilegiatus ex diversa, & potentiori causa suo privilegio in privilegiatum alium gaudet. ibid. n. 24. idem erit, si quis duobus, & alius unico privilegio muniatur. ibid.

Privilegiatus agens de damno vitando, suo privilegio juvatur contra pariter privilegiatum de lucro captando contententem. ibid. num. 25

Privilegiatus ex lege unica. C. quand. Imper. int. pup. suo utitur privilegio in criminalibus, si reus existat: secus si accuset. ibid. n. 32

Privilegiatus contra similiter privilegiatum non potuit Beneficio legis unicæ. C. quand. Imper. p. 57. n. 34

Privilegiatus ex dicta lege unica, si conveniatur in proprio domicilio à pariter privilegiato, nequit ad Curiam recurrere. ibid. numero 36

Privilegiatus ex dicta lege unica, etsi in Curia resideat, nequit invitatus apud Regia Prætoria conveniri. ibid. n. 37

Privilegiatus causam communem habens cum non privilegiato an eam valeat ad Curiam trahere. ibid. n. 43

Privilegiatus accedens ad iudicium, ut litigantem, cui de evictione tenetur, defendat, nequit causam ad Cancellariam introducere. ibid. n. 44

Privilegiatus succedens defuncto, qui litem fuerat contestatus, in eodem foro causam prosequi compelletur. ibid.

Privilegium principalis trahitur ad ejus augmentum. p. 25. n. 2

Fallit si Privilegium ad certos limites restrictum concedatur. ibid. n. 3

Privilegiorum renunciatio, quæ pauperibus, ac personis miserabilibus competunt, non valet. p. 50. n. 22

Privilegio legis unicæ. C. quand. Imper. quando locus non sit, remissivè. ibid. n. 23

Privilegia paria in adversariis concurrentia se invicem elidunt, & res ad jus commune reducitur. p. 56. n. 26

Privilegium aliquid operari debet contra, vel præter jus commune. ibid. n. 27

Privilegium, per quod res ad jus commune reducitur, amplissimè interpretatur. ibid. n. 28

Privilegiati ex lege unica. C. quand. Imper. int. pupil. eo Beneficio juvantur, sive agant, sive conveniantur. ibid. n. 30

Index Rerum;

Privilegia extensionem non recipiunt. p. 59. n. 9
Privilegium contra jus commune, ac ordinariam jurisdictionem strictè accipi debet. p. 79. num. 26
Privilegium fori quibus personis, & quando competat. p. 186. & multis seqq. ad p. 195
Probatio.
Probatio per scripturam utrum potior habeatur, quam per testes. p. 139. n. 28
Probationibus non legitimis ut plena fides adhibeatur, Princeps statuere potest. p. 132. num. 4
Procurator.
Procurator tenetur pro pauperibus gratis munus suum exercere. p. 50. n. 25
A Procuratore inficio gesta post mandati revocationem valeant. p. 68. n. 54
Inter Procuratorem, ac Mandatarium discrimen. p. 107. n. 8
Procurator nobilis sanguine non contribuit cum ignobilibus. p. 123. n. 34
Procuratoris officium an vile reputetur. ibid.
Procurator esse prohibetur clericus adhuc in foro, & causa Ecclesiastica. ibid.
Procurator an esse possit, qui infamia notatur. p. 168. n. 35
Procurator nequit jurare in animam Domini absque speciali mandato. p. 130. n. 35
Profugus.
Profugus non est vagabundus. p. 82. n. 52
Promissio.
Promissio dandi si voluerit debitor, nullus est effectus. p. 235. n. 46
Prorox.
Prorox non prohibetur suo munere fungi, quantumvis sciat se successorem habere. p. 69. n. 60
Idem est de Praesidibus, & provinciarum Gubernatoribus. ibid.
Protectio Regia.
Protectiois regiae ad vim Ecclesiasticorum iudicium propullandam defensio, remissivè. p. 206. n. 22
Protocollum.
Protocollum quid sit, & quomodo apud nos, ac externos conficiatur. p. 119. n. 6.
A Protocollo si extractum originale instrumentum discordet, non huic, sed illi standum est. ibid. n. 7.
Protocollum per se probat in iudicio, sed apud nos paratam executionem non meretur. p. 120. n. 12
Proximitas.
Proximitas ad succedendum in fideicommissis familiariae relictis ex persona testatoris aestimatur, cum constat, ita illum voluisse. p. 223. num. 3
Pupillus.
Pupillus unde dictus. p. 48. n. 9
Pupilli appellatione, qui in utero est quoad favorabilia continetur. ibid.
Si ventris nomine agatur, in prima instantia Curiam adire licet. ibid.
Pupillus nequit invitatus conveniri à privilegiato

Principis rescripto, nisi in eo expressè derogetur legi unicæ, C. quand. Imp. int. pupil. p. 54. & seq. n. 12

Q.

Qualitates accidentales non praesumuntur, sed probari debent. p. 125. n. 51

Quantitas.

Quantitas modica quanta sit, iudicis arbitrio definitur. p. 55. n. 18

Quod.

Quae abundant, nocere non solent. p. 139. n. 27

R.

Radagaisus Rex.

Radagaisi Ostrogothorum Regis interitus p. 3. n. 4

Ramiri Reges.

Ramirus I. Legionis Rex, turpe puellarum penfum Saracenis pendere renuit. p. 9. n. 52
Ramirus II. post traditum Ordonio sceptrum è vivis migrat. ibid. n. 59
Ramirus III. à se deficientes Gallicos nunquam subigere valuit. p. 10. n. 62

Recesunthus Rex.

Recesunthus Gothorum Rex, ante & post parentis obitum eximium se Principem exhibuit. p. 7. n. 36

Rechimirus Rex.

Rechimirus Gothorum Rex, cum parente imperio pulsus. p. 6. n. 31

Recusare, & Recusatio.

Ad Recusandum iudicem ordinarium sufficit, quod pars iurejurando asseveret, illum sibi suspectum. p. 160. n. 13. Sed limitatur. ibid. num. 15
Recusari iudex potest etiam post conclusum in causa, licet antea suspicionis occasio orta sit, ubi ita est notoria, ut probatione non egeat. p. 162. n. 31
Quid si post conclusionem, causa antea existens in notitiam recusantis pervenit. ibid. n. 32
De Recusatione iudicum, remissivè. p. 159. n. 1
Quo iure inventa: definitur: est appellatio favorabilior. ibid. n. 2. & 3. In omni causa, & cuique litiganti permessa est. ibid. n. 3. Permittitur excommunicatio. ibid.
Recusationem Princeps an tollere valeat. ibid. num. 3. In dubio sublata non praesumitur. ibid.
Recusationi quando locus non sit, remissivè. ibid. n. 3
Per Recusationem legitimam omnis iudex de iure Canonico à causae cognitione prorsus removetur. p. 160. n. 8
Rursus de iure nostro regio nullus iudex excluditur, sed cum socio procedit. ibid. n. 9
In Recusationis admittendis causis quae animadvertere oporteat. ibid. n. 11
Recu-

& Verborum.

Recusationis causa de iure Canonico semper probari debet. p. 160. n. 14
Recusationis causae à quinque procedunt capitibus. p. 161. n. 17
Recusatio de iure Canonico, ac communi ante litem contestationem, & caeteras omnes dilatorias exceptiones proponi debet. ibid. n. 19. Quod limitatur. ibid. & seq. n. 20. & p. 162. n. 29
Recusatio iudicis inferioris de iure regio obijci potest in quovis statu causae. ibid. n. 27. & seqq. & p. 163. n. 40
Recusatio admittitur post conclusum in causa, etiam litigantibus citatis ad sententiam, cum suspicio tunc supervenit. p. 162. n. 30
Recusationis praxis apud nos quoad iudices Cancelliarum. ibid. n. 36. Et in foro Ecclesiastico. p. 164. n. 48. & seqq.
De Recusatione Assessoris. p. 163. n. 40
Adversus Recusationem omissam utrum restitutio minori concedatur. ibid.
Recusatus iudex ordinarius de iure communi, ac regio adjunctum, ut procedat, assumere tenetur. p. 159. n. 4
Recusati iudices, quibus in solidum non est iurisdictione, à cognitione causae debent omnino abstinerere, de iure regio. p. 160. n. 10
Quoties Recusatus iudex penitus removetur, causa recusationis est probanda: sed ubi cum adjuncto procedere permittitur, talis probatio non desideratur. ibid. n. 14
Recusatio etiam in aliis personis praeter iudices locum habet, de quibus remissivè. p. 161. n. 18

Referens.

Referenti non creditur, nisi constet de relato. Quid de rescripto aliud referente, aut si idem notarius referens, ac relatum confecerit instrumentum. p. 132. n. n. 5

Regalia.

Regalia, exceptis quae à suprema potestate separati nequeunt, per privatos privilegio, consuetudine, aut praescriptione acquiruntur. p. 31. n. 147

Regnum.

Regnum an expediat potius per electionem, quam per successionem deferri. p. 19. n. 127
Regni in successione, quod iure sanguinis deferretur, divisioni locus non est. p. 20. n. 137
Ad Regni successionem praefertur primogenitus ante dignitatem à patre obtentam, illis qui post eam quaesitam sunt procreati. ibid. numero 138

Regularis.

Regularis curam habens animarum, quoad officium Episcopo subijcitur. p. 37. n. 8. & p. 79. n. 25
Regularis delinquens extra claustra vagans, an puniri possit per Episcopum dioecesis ubi deliquit. ibid. n. 25
Regularis prohibetur esse tabellio, procurator causarum, & arbiter. p. 124. n. 47
Regularis etiam post professionem perficere potest negotia, quae gerebat ut procurator, & instrumenta de quibus fuerat rogatus ut tabellio. ibid. n. 48
Regularis à sententia Praelati an queat appellare. p. 148. n. 51

D. Faria de Covar. Enucl.

Religio.

Pro Religione summa ratio facit. p. 55. n. 15
Religionem ingrediens fraudulenter post delictum, ut se à saeculari eximat iurisdictione, fori privilegio non gaudet. p. 193. n. 14

Religiosa.

Religiosae potiuntur privilegio legis unicæ. C. quand. Imper. int. pup. p. 54. n. 9

Remissio.

Remissioni debitoris in contractibus regulariter locus non est, quod limitatur. p. 73. n. 27. & seq. An remittatur debitor ad locum contractus. ibid. n. 26. & 28. Quid de illo qui rationes reddere tenetur. ibid. n. 27
Remissio debitorum, exceptis fugitivis, in usu non est. p. 75. n. 48
Remissio non fit ex levibus delictis, vel ex quasi. p. 78. n. 20. & p. 81. n. 41
Remissio delinquentium cessat ob nimiam regionum distantiam, vel si suspectus sit iudex, qui reum petit. p. 78. n. 22
Ad remissionem rei iudex non tenetur, nisi per literas exhortatorias requisitus, sed ex urbanitate remittere potest. p. 79. n. 29
Remissio fieri debet à loco originis, vel domicilii, ad locum delicti, iudice requirente. p. 80. n. 31
Ad Remissionem adstrictus non est iudex, postquam reum sua sententia damnaverit, et si petatur à iudice loci delicti. p. 81. n. 39. Quid si nondum protulerat sententiam. pag. 80. n. 36
Remissionem non impedit affectata praeventio. p. 81. n. 37
Remissionem non excludit praeventa per capturam iurisdictione. ibid. n. 38
Remissio cessat ubi civiliter tantum de criminibus agitur. ibid. n. 41
Remissio furis si petatur, fieri debet ad locum ubi furripuit, et si cum re furtiva alibi capiatur. p. 82. n. 44
Remissio non datur de uno regno ad aliud, cum uni Principi utrumque non subijcitur, nisi ita convenerit inter Reges: & tunc Magistratum antequam remittat, consulere superiorem oportet. ibid. n. 46
Remissio quando sit concedenda inter Magistratus diversorum regnorum, quae unum Regem agnoscunt. ibid. n. 47
Remissio nunquam fit à Curia ad Magistratum extra illam residentem. ibid. n. 45
Remissio inter iudices Ecclesiasticos fieri debet absque distinctione regnorum, vel provinciarum. ibid. 47
Remissio de uno Regno ad aliud diversi domini ex urbanitate fieri solet, sed non nisi per Principem, aut vicem eius gerentem. ibid. n. 48
Remissionis necessitas inter Magistratus ejusdem regni an consuetudine possit tolli. ibid. n. 31
Remissio vagabundi de uno regno ad alterum non datur. ibid. n. 52
Ad Remissionem utrum teneatur superior per inferiorem requisitus: & an habeat cognitionem de causae justificatione, ad literas expediendas. p. 83. n. 54
Remissio pensionis non conceditur colono ob iacturam fructuum, nisi haec ex insolita calamitate proveniat. p. 183. n. 16

M m Nec